

Publicerad 2009-11-15 13:38 av Nightdreamerssky

Denna skräcknovell är skriven i fugativ stil styckemässigt, med början i ; "Den tysta leken." och sen fortsättning i haiku ordversen efter första stycket. Talsekvenserna är endast mellanlägg mellan fugativen.

Kelen Staty Ned "Den Tysta Leken"

Det enda som var värre än tystnaden var döden när den lyckades gripa tag i en.

Enkelheten var linjeenlig med spelet som inlett mellan deltagarna.

Några var väldigt nervösa av sig och fladdrade omkring på tå i det tysta.

Tystnaden störde dem när de skulle lurpassa på varandras poster.

Yxor hängde på väggarna och man hade skymtat fläckar på klingorna innan mörkret kom.

Slutenheten var enorm och läpparna var förseglade till bristningsgränsen.

Torra i munnen så teg dom med tungor och svalg som längtade efter fukt.

Alla befann de sig i samma situation nu och skulle överlista de andra.

Leken hade knappt börjat och ingen anade hur det skulle sluta.

Enda flyktvägen därifrån var spärrad med cementsäckar som staplats upp utanför.

Kanske några skulle klara sig med tanke på alla irrgångar som fanns enligt kartan.

Enklaste sättet att ta reda på dem var att lägga ut dolda spår när man sökte om minnet svek.

Några hade ett stort försprång tycktes det och det kändes tyst i leken just nu.

Gångarna var mörka och långa

Under 24 timmar skulle leken gallra ut deltagarna

De var många till döden

- Hoppas gud hjälper den med bäst utsikter i framtiden; hördes det viskandes i luften.

- Tyst med dig din idiot; viskade en annan röst fort.

Genast hörde man hur tystnaden slog på bromsen och man kunde känna hur öron lyssnade.

Ångerfullheten spred sig inombords hos den första som viskat och han var helt stel nu.

Några försökte lista ut vart rösterna befunnit sig någonstans där de nu stod i gångarna

Grämsen över att ha gjort bort sig fick kallsvetten att börja drypa och pulsen slå fort.

Alla stod nu och inväntade på att något skulle hända.

Rörelseaktiviteten var lika med noll och det enda man märkte var rättornas framfart.

Några började röra på sig igen och de letade febrilt utefter väggarna efter en yxa.

Andra höll sig stilla fortfarande avvaktande på att ingen skulle lägga märke till dem.

- Hahaha; hördes det

- Vem där; från någon annan

Varje person höll sig nu under ständig påpassning över varje liten rörelse.

Alla försökte smyga sig fram så gott de kunde.

Rättorna snuddade vid deras fötter som små spöken.

- Snart ska jag få tag i en kropp att hugga i minsann; viskades det från ett håll
- Det kan du glömma; kom det från ett annat håll åter.

Många var de som väntade på slakt, men ingen hade det blivit ännu.
Övriga kandidater utöver de hörda rösterna fortsatte med sin tystnad.
Redan var spänningen olidlig med bultande hjärtan och pulsslag.
Kandidaterna smög omkring i mörkret i hopp att få tag i någon.
Alla ville de vinna för sin egen överlevnads skull.

- Koms! koms! nu; hördes det svagt
- Skulle tro det va; hördes en annan röst.

Oppositionen mot alla och envar var olidlig.
Celebriteten av de kunniga inom var närvarande utan att de andra upplysts om saken.
Hallucinationerna i mörkret var snart i antågande utan att man visste det.

- Hallelujah, gud ska vara med mig; hördes det plötsligt med predikande stämma.
- Men ge dig nu för fan; hördes det från dunkelt håll.

Lidelsen var snart högsta höns bland de med dåliga nerver.
Ångesten lapade upp sig på stora fat.
Några började spy i sin ångerfullhet att ha gått med på detta.
Grämseln över sin egen undergång var hård.
Andra fortsatte tappert vara närvarande med sitt psyke.

- Satan ska ta er små lamm
- Jag vill inte vara något lamm.

Undrens tid kanske inte var förbi ännu, tänkte några.
Noggrannheten i sina egna rörelser parad med intelligens skulle nog göra susen.
Dumheter fick inte förekomma om man skulle överleva här inne i mörkret.
Enligt reglerna så fick man hålla sig undan så gott det gick utan hjälpmedel.
Rationaliteten fanns kvar hos en del av deltagarna än så länge.

- Hehe, finns det några här i närheten.
- Det finns nog rätt så många har jag en känsla av.

2 timmar hade snart förflutit och än så länge hade inga illdåd begåtts.
4 stycken skrek rätt som det var i kör, de hade stött på varandra samtidigt.

- Får jag hugga dig; hördes en röst hånande

- Nej, men jag ska hugga dig, hah
- Ni blir bägge nerhuggna av mig, hehe
- Jag blir vinnaren av oss här, hahaha

Trion blev nerhuggna av varandra och den fjärde fortsatte tyst vidare.

Ingen av de tre överlevde självmordsattacken så som den nu blev, blodig och dan.

Morden var ett faktum nu och blodpölnarna hade anlänt med avsikt att stanna.

Mycket skulle till nu för att stilla den första överlevandes blodshunger framöver.

Alla ville vara med nu och rädda sig själva ifrån den grymma huggdöden.

Röran var stor inne i gångarnas leder och folk stötte på varandra hist som hast.

- Fan härligt, där fick jag en
- Aaaaj grhhhh stön; hördes det

Somliga försökte vara försiktiga fortsättningsvis för att undvika andras yxhugg.

Kreativiteten började sjuda hos en del och de smög längs väggarna och uppfinningsriikedomen var stor för att klara sig helskinnad..

Undrens tid kanske inte var förbi ännu hoppades en och var av dem.

Långsamt smög de sig vidare framåt längs väggarna lurpassandes de andra.

Långa timmar gick i väntan på nästa mordorgie som de väntade när som helst.

Efter lång stunds väntan fick de utdelning i form av höga vrål någonstans inne i tunnelsystemet.

- Aaaaahjjj ååååh gud
- Hehehe, där fick jag en

Lättnaden var stor över att det var en bit bort som vrålet hördes, då fanns det förmodligen en chans att klara sig fortfarande.

Elimineringen började bli ett faktum att räkna med nu och rysningarna gick tätt bland de som fortfarande levde.

Kampen skulle fortsätta till sista timmen till siste man om möjligt.

Egentligen var rättorna i tunnelsystemet de verkliga vinnarna då de fick mycket blodigt kött.

Nojigheten över att kanske vara död inom ett dygn kullkastade ändå mångas försök till förnuftighet i sin planering.

- Hallelujah hallelujah, där fick jag en av guds bortstötta aversioner
- Aaaaaaah helvete, gör slut på mig fort
- Nej du, skulle inte tro det, smaka på smärtan istället, hallelujah, hallelujah

Gallringen fortsatte långsamt men säkert i gångarnas irrleder som visat sig vara kilometerlånga i sina sträckningar.

Alla skulle de få möta sin skapare utom den siste, som skulle få sin ärevördnad skickad till den onde.

Listan var lång på de inblandade vars namn för evigt skulle vara inpräntade i huggen sten. Längre efteråt skulle de vara ihågkomna som hjältarna som försökte trotsa dödens nederlag. Råttorna hade festmåltider inne i gångarna och liklukten hade ännu inte hunnit dyka upp. Alla skulle de få känna av rättornas bitt i sina kroppar, vare sig de levde fortfarande eller var döda.

- Aj aj, de bits så hemskt, det känns som om de skalar och gräver i mig; hörde man någon jämra sig.

Utan undantag var det som att känna sig fram i skräckens förkammare. Tyngden i de deltagandes hjärtan var lika tunga som deras samveten.

- Vi borde döda dem ordentligt istället för att låta dem dö i rättornas våld; Sa någon i mörkret.
- Vi hinner inte med det, isåfall riskerar vi oss själva när andra hör kvädelätna från de drabbade; Hördes det i närheten.

Det började hopa upp sig med lik i gångarna här och var och det var lätt att snubbla över dem, om man inte smög längs tunnelväggarna.

En efter en blev de nerhuggna i överraskningsmoment från andra deltagare.

Liken kändes ruggiga att stöta på och ibland levde de fortfarande som man märkte, när de stönade till vid minsta riktad fotrörelse mot dem där de låg på golvet.

Tydligt hade de vänjt sig redan med rättornas tuggande på deras blodiga kroppar emedan de annars var tysta för ovanlighetens skull.

Annars hade man väl tyckt att det skulle höras ett evinnerligt kvidande fram till döden.

Gnagandet utsatte kropparna för djupa avbitna köttstycken och blodet låg stelnat i pölar bredvid dem.

Alla hoppades de att slippa samma vidriga öde och om inte annat huggas till döds när de väl drabbats.

Råttorna svischade förbi mellan benen när man passerade kropparnas sista vila, för det var meningen att de skulle få ligga kvar där länge efteråt som skelett.

Några av liken hade redan börjat bli skelettlika på sina ställen, där de blivit rengnagda av råttkäftarnas hunger.

Andra såg än så länge bara hemskt blodiga ut av allt ätande och djupa såriga hål.

- Jag vill inte dö så här; kunde det höras rosslandes på sina ställen

Det var läggdags nu för tröttheten hade ingen pardon, om man nu inte tagit med sig tilltugg i form av amfetamin vill säga.

En del verkade knapra på för fullt, för när man stötte på dem var de överivriga i sina rörelser och gick till anfall i ren stackatotakt.

- ”Hoppas för helvete att ingen upptäcker mig när jag blundat mig till sömns.”

Varje kroppsrörelse avvägdes med noggrannhet av de som hade mest sinneskontroll kvar i sin närvaro. Andra åter verkade tappa kontrollen fullständigt och sket på sig allt som oftast.

Redan var stanken av skit och urinlukt outhärdlig för de flesta närvarande.

- Fy fan vad här luktar illa alltså
- Det är inte dig det kommer ifrån då?; Hördes det längre bort från den först viskande rösten.

Mycket fick deltagarna uthärda, men stanken som började lägga sig här och var nu fick några att börja ruttna i humöret.

Ångesten började sjuda sakta men säkert.

Noggrannheten började släppa hos de resterande överlevande vid det här laget.

Genast började morden återupptas i antal med rejält besked.

Alla kämpade till siste man nu.

- Hej och hå här skall det slaktas till siste man
- Ingen skall tro av er att vinna denna sista stund
- Hallelujah, hallelujah, segerns sötma är min

Till slut var det bara en handfull kvar och de kämpade tappert för sin överlevnad.

Ingen skulle få bli kvar förutom den sanne vinnaren, kämparen och krigaren som skulle få hjältestatus.

Liten var världen nu i de långa gångarnas skrymslen när de sista anföll varandra.

Leden slöts i ett sista anfall innan det tycktes finnas bara två personer kvar av alla.

- Hej du din hallelujande predikare, nu är du slut minsann
- Hallelujah, hallelujah, kom an du ynkliga kreatur

Det ramlade ner något i gången där den sista striden just härjade för fullt och ramlade i huvudet på den ene. Överväldigad av segern kramade segraren om det fallna och fann det vara en staty av något slag ärad till hans storslagna seger över förlorarna.

Den lilla statyn kändes väldigt klabbig av sig som om den inte ville lämna honom segraren någonsin.

En spricka uppenbarade sig plötsligt i golvet och golvet rämnade så svavel och eld syntes djupt där nere.

Nu var evigheten här och segraren var dömd till livet i elden och askans drunknande kvav.

Ett halleluja till segrarens sötma
dömd till undergången av sitt eget begär
att beskåda sin egen fruktan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nightdreamerssky med Poeter.se id #31178 innehar upphovsrätten